

[Estrup]

valtningsmyndighedernes skøn, eksempler, som har gjort loven mere bøjelig og dermed vanskeligere at leve med for borgerne. Det er bl.a. tilfældet, når man udvider eksisterende undtagelser med ordene »eller lignende«, eller når man fastlægger generel adgang til at fravige et hovedprincip, hvor dette, som det udtrykkes i bemærkningerne, »måtte være uhensigtsmæssigt«. Men det gælder i endnu højere grad, når man lader vage begreber som gennemførelsen af et internt præget samarbejde være styrende for, hvilke interne arbejdsdokumenter man kan holde uden for aktindsigt.

Jeg synes, afvejningen af forvaltningsmyndighedernes og – det må tilføjes – samfundets legitime ønsker om effektivitet i forvaltningen over for den enkelte borgers krav på retssikkerhed noget ensidigt er faldet ud til myndighedernes fordel.

Derudover vil jeg gerne som andre under denne førstebehandling pege på et spørgsmål, som får en aldeles stedmoderlig behandling i bemærkningerne til forslaget. Det er spørgsmålet om patienters adgang til oplysningerne i deres egen sygejournal. Jeg kan til nød forstå, at offentlighedsudvalget endnu for 6 år siden fandt, at sygejournaler skulle være utilgængelige for patienterne, men jeg kan ikke forstå, at ministeren i total tavshed kan forbigå den offentlige debat, der siden har været om spørgsmålet.

Man kan naturligvis have forskellig opfattelse af, hvilken grad af formynderi man som patient skal underskaste sig. Personlig finder jeg, at det er en almindelig menneskelig retighed at kunne kræve fuld oplysning om eget sygdomsbillede, behandlingsforløb m.v. Men det kan ikke forbigås, at der har været påvist grelle eksempler på, at utilgængelige oplysninger i sygejournaler har forfulgt patienter i årevis, har forhindret dem i at føre en normal tilværelse, fordi man eksempelvis uden deres viden har stillet en fatal diagnose om skizofreni. Jeg synes, man skal overveje nøje, hvem det egentlig er, man beskytter ved at undtage sygejournaler fra aktindsigt.

Det er i den forbindelse glædeligt, at sekretæren i lægeforeningens etiske råd i pressen har givet udtryk for forståelse for patientens ønske om aktindsigt. Jeg synes, justitsministeren sammen med sin kollega indenrigsministeren skulle tage denne bevægelighed til efterretning.

Lad mig endelig nævne, at vi i udvalgsarbejdet gerne vil se på, om begrænsningen af loven i forhold til koncessionerede selskaber m.v. ikke er for vidtgående.

Sluttelig skal jeg på mit partis vegne tilsige lovforslagene en positiv, men samtidig kritisk udvalgsbehandling.

Duetoft (CD):

Det er et meget omfattende lovkompleks, vi har med at gøre her, og jeg skal derfor koncentrere mig om et par enkelte punkter. Det kan godt være, det kommer til at røre ved et par hellige køer, men det er der så ikke noget at gøre ved.

Den holdning, der er i en del af forslaget til forvaltningslov: at alle skal høres om alt, er ikke CDs livret. Vi har allerede fra flere ordføreres side hørt lovprisning af, at alle folk skal blandes ind i alting. Det kan der også i mange tilfælde være relevans i, men jeg synes ikke, man må glemme, at man også har et vist krav fra forvaltningens side på, at der er mulighed for effektivitet. Det kan ikke være sådan, at man ved en udvidelse af høringer gør det ineffektivt, gør det umuligt for forvaltningen at fungere. Det har vi set i forbindelse med andre love. Derfor synes jeg nok, man under udvalgsarbejdet skal undersøge, om der ved en udvidelse af høringsmulighederne er bivirkninger, der er ubehagelige.

Jeg synes, en del af forslaget om offentlighed bygger på misforstået åbenhed. Jeg tænker på den del af forslaget, der går på offentlighed om ansøgninger til stillinger og fremmelser. Jeg ved godt, det er en fastsættelse af en praksis, der allerede fungerer i dag, men jeg synes, man har prioriteret samfundet højere end den enkelte i denne sag. Vi ved alle sammen, hvad der sker i det offentlige, når ansøgningslisterne til stillinger bliver offentliggjort; så er der visse blade, der ønsker at søbe rundt i disse ansættelser og hænge den ene ud efter den anden, og det gør, at man i mange tilfælde ikke får de kvalificerede ansøgere til at søge stillinger, fordi de simpelt hen ikke vil det system igennem.

Jeg vil beklage den udvikling. Efter CDs opfattelse burde man gå den stik modsatte vej; man burde fjerne denne mulighed for at kende ansøgere. Der er ikke nogen begrundelse for at kende resten af ansøgerfeltet.